

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 399/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], a [REDACTED], obe bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Škultétym, Heydukova 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 272/2015 z 13. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED] (ďalej len „maloletá sťažovateľka“), a [REDACTED], obe bytom [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“ alebo „matka maloletej“; spolu ďalej len

„sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 272/2015 z 13. mája 2015 (ďalej len „uznesenie z 13. mája 2015“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 29. mája 2015 bolo sťažovateľke prostredníctvom právneho zástupcu doručené uznesenie najvyššieho súdu z 13. mája 2015, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/27/2014 a 5 Co/28/2014 z 26. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok z 26. novembra 2014“) v časti, v ktorej potvrdil doplňujúci rozsudok Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 P 29/2010-685 zo 6. marca 2014 (ďalej len „doplňujúci rozsudok zo 6. marca 2014“) vo veci zvýšenia výživného na maloletú sťažovateľku za obdobie od 22. júla 2010 do 31. augusta 2012.

Sťažovateľka dovolanie v predmetnej veci odôvodnila tým, že jej ako účastníčke konania bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a to tým, že odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2014 a doplňujúceho rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2014 sú nedostatočné a nezrozumiteľné, zároveň poukázala na ich podľa jej názoru nezákonnosť a protiústavnosť spočívajúcu v tom, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci v nich neodpovedali na jej námietku predloženú v odvolacom konaní, podľa ktorej *„spornou v prvostupňovom konaní mohla byť len výška zvýšenia výživného na maloletú [REDACTED], [REDACTED], v predmetnom období, ale nie samotný základ, t. j. zvýšenie výživného z dôvodu zmeny pomerov“*. Krajský súd sa podľa sťažovateľky vyjadril len ku skutočnostiam týkajúcim sa výšky výživného, nie však k jeho základu, t. j. vzniku jej nároku na vyššie výživné za predmetné obdobie.

Z odôvodnenia doplňujúceho rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2014 a rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2014 podľa sťažovateľky v rozpore s § 157 ods. 2 OSP

nevyplýva, z akých dôkazov súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci vychádzali a akými úvahami sa riadili pri hodnotení skutkových zistení a k akým právnym záverom dospeli, preto ich možno označiť za arbitrárne. V rámci odôvodnenia dovolania sťažovateľka taktiež upozornila na to, že krajský súd si v predmetnom konaní podľa nej nesplnil svoju povinnosť vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhlí, vyplývajúcu mu z § 213 ods. 5 v spojení s § 120 ods. 2 OSP, pričom ďalšie dokazovanie v záujme maloletej sťažovateľky ako dieťaťa by podľa nej potvrdilo alebo vyvrátilo opodstatnenosť zvýšenia výživného na ňu za predmetné obdobie (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 312/2009).

Sťažovateľka poukázala na to, že krajský súd dôvody jej odvolania označil za „účelové“ a ďalej sa nimi nezaoberal a nevykonala v tejto veci žiadne ďalšie dokazovanie.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol s tým, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci rešpektovali jej základné právo na spravodlivý súdny proces, a to napriek ňou predloženým argumentom, v ktorých poukázala na to, že krajský súd sa nijako nevyporiadal so základnou otázkou posudzovaného nároku, t. j. s tým, že spornou v konaní pred okresným súdom mohla byť len výška zvýšenia výživného na maloletú sťažovateľku v predmetnom období, ale nie samotný základ, t. j. zvýšenie výživného z dôvodu zmeny pomerov vyplývajúcich zo skutočnosti, že maloletá sťažovateľka začala navštevovať základnú školu. Podľa sťažovateľky prispievanie otca na maloletú sťažovateľku „iným“ spôsobom v konaní nebolo preukázané, a mohlo by byť právne relevantné len vo vzťahu k výške výživného na maloletú sťažovateľku, no nie na jeho nepriznanie. Vo svojom odvolaní aj dovolaní sťažovateľka poukázala na výrazný právny nepomer medzi tým, že okresný súd nepriznal maloletej sťažovateľke zvýšenie výživného za rozhodné obdobie od 22. júla 2010 do 31. augusta 2012 (obdobie, v ktorom navštevovala „len“ 1. stupeň základnej školy), zatiaľ čo za obdobie od 1. septembra 2012, keď začala navštevovať 2. stupeň základnej školy, jej zvýšenie výživného priznal napriek tomu, že zvýšenie nákladov na dieťa nastáva začiatkom povinnej školskej dochádzky ako takej.

Sťažovateľka ďalej poukázala na záver najvyššieho súdu v uznesení z 13. mája 2015, podľa ktorého zo spisu vyplýva, že okresný súd v odôvodnení svojho dopĺňacieho rozsudku zo 6. marca 2014 uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodil jasný a jednoznačný záver v súlade § 157 ods. 2 OSP, ktorý je podľa jej názoru nesprávny, pretože zo spisu naopak vyplýva, že okresný súd a ani krajský súd neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ich záver o zamietnutí zvýšenia výživného na maloletú sťažovateľku v danom období, t. j. v období od 22. júla 2010 do 31. augusta 2012, a preto sú ich rozsudky (dopĺňajúci rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2014 a rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2014) nepreskúmateľné a nerešpektujúce jej základné právo na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd podľa sťažovateľky riadne nepreskúmal dôvody jej dovolania, ani splnenie podmienok dovolacieho konania a v tejto súvislosti poukázala na fakt, že najvyšší súd rozhodol o jej dovolaní pred tým, ako mu doručila splnomocnenie na jej právne zastúpenie v uvedenom konaní.

Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd jej argumentáciou predloženou v predmetnom konaní v odôvodnení svojho uznesenia z 13. mája 2015 vôbec nevysporiadal, čím došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľka požiadala ústavný súd, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením z 13. mája 2015 najvyšší súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zruší toto uznesenie a prizná jej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením z 13. mája 2015. K porušeniu jej základného práva malo dôjsť v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v uznesení z 13. mája 2015 dostatočne nevysporiadal s jej námietkami predloženými v uvedenom konaní poukazujúcimi na nedostatok odôvodnení rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2014 a doplňujúceho rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2014, v ktorých podľa nej súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci neodpovedali na jej argumentáciu, ktorou namietala, že spornou v konaní pred okresným súdom mohla byť len výška zvýšenia výživného na maloletú sťažovateľku v predmetnom období, ale nie samotný základ uvedeného nároku, a taktiež že

si uvedené súdy pri rozhodovaní v jej veci nespĺnili svoju povinnosť na cielené iniciovanie doplnenia dokazovania pre účely zistenia skutočného stavu veci.

Ústavný súd preskúmal obsah odôvodnenia uznesenia z 13. mája 2015, v ktorom najvyšší súd v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 242a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p...

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom vo veci upravenej zákonom o rodine (vo veci zníženia výživného).

Podľa § 238 ods. 4 O. s. p. dovolanie...

Podľa citovaného ustanovenia teda v danej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné, pretože ním bolo rozhodnuté vo veci upravenej zákonom o rodine (a nejde o výnimky prípustnosti dovolania).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa §.237 O. s. p... Existenciu vád uvedených v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a neboli zistené ani dovolacím súdom. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

Matka namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožni realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnou úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Vo vzťahu k tvrdeniu o nesprávnom vyhodnotení vykonaného dokazovania totiž treba uviesť, že podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci konania. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť tiež sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Pokiaľ ide o námietku matky spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Námietka matky o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu je podľa názoru dovolacieho súdu nedôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie...

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka

rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa o nedôvodnosti zvýšenia vyživovacej povinnosti otca na maloletú v danom období. Vysporiadal sa tak aj s odvolacími námietkami matky, ktoré vyhodnotil za nedôvodné.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho dopĺňacieho rozhodnutia uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný záver vo vzťahu k návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti v rozhodnom čase. Teda odôvodnenie (dopĺňacieho) rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne vysvetľujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) dôvody zamietnutia návrhu na zvýšenie výživného v danom období a tým aj rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci (vo vzťahu k záveru o nedôvodnosti zvýšenia vyživovacej povinnosti za predmetné obdobie) treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu

pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnú úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľky z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania matky nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie matky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.»

Zo sťažnosti sťažovateľky je zrejmé, že jej podstatou je nespokojnosť s tým, ako sa najvyšší súd vysporiadal s jej argumentáciou predloženou v dovolaní, ktorej podstata spočívala v namietaní vecnej nesprávnosti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2014 z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol následne nesprávne právne posúdený súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tomto konaní.

V prvom rade je podľa ústavného súdu v tomto prípade potrebné poukázať na to, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého prípustnosť je obmedzená, pretože sa ním prelamuje zásada nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia.

Sťažovateľka v podanom dovolaní namietala, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci jej odňali možnosť konať pred súdom, t. j. procesnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že prípustnosť dovolania pri uplatnení dovolacích dôvodov podľa § 237 OSP nenastáva automaticky len na základe tvrdení navrhovateľa (v tomto prípade sťažovateľky), podľa ktorých napadnuté rozhodnutie trpí niektorou z väd špecifikovaných v tomto ustanovení, ale k samotnému vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia dôjde až vtedy, keď najvyšší súd v konaní o dovolaní zistí, že napadnuté rozhodnutie takouto vadou objektívne trpí.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 13. mája 2015 je zrejmé, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky pre jeho neprípustnosť, čo znamená, že jej námietkami smerujúcimi proti vecnej správnosti rozsudku krajského súdu z 26. novembra 2014 týkajúcimi sa nedostatočnosti skutkových zistení a ich právneho posúdenia krajským súdom sa vôbec nezaoberal, čo v rámci svojho uznesenia aj sám jednoznačne konštatoval.

Z obsahu uznesenia z 13. mája 2015 je zrejmé, že najvyšší súd predovšetkým skúmal podmienky splnenia dôvodov prípustnosti dovolania, poukážuc pritom na konkrétne

ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorými sa riadil, ako aj popíšu spôsob ich aplikácie v danej veci, ktorý podporil poukazom na konkrétnu judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva, a dospel k záveru, podľa ktorého v predmetnej veci neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania. Vzhľadom na to, že najvyšší súd dospel k záveru o nesplnení podmienok prípustnosti dovolania v tejto veci, t. j. o dôvode odmietnutia dovolania sťažovateľky, neexistoval už žiaden logický dôvod, pre ktorý by v predmetnom konaní mal čakať na ňou v dovolaní avizované predloženie splnomocnenia na jej zastupovanie advokátom v predmetnom konaní.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 13. mája 2015 je založené na dostatočných a relevantných dôvodoch, poskytuje odpoveď na všetky skutkovo i právne relevantné otázky významné pre rozhodnutie v tejto veci a samotná nespokojnosť sťažovateľky s uvedenými závermi najvyššieho súdu nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere konštatuje, že napriek tomu, že sťažnosť sťažovateľiek koncipoval advokát JUDr. Peter Škultéty, ústavnému súdu nebolo spolu so sťažnosťou predložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľiek v konaní pred ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu mohla byť sťažnosť odmietnutá aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2015